

Забула внучка в баби черевички... (скорочено)

Станіслав Чернілевський

Забула внучка в баби черевички...
Дитячим сміхом бризнувши в зело,
За повелінням вікової звички
Перекотилось літо за село.
Махнуло рученя на бензовозі —
І курява вляглась після коліс.
А бабка все стояла на дорозі,
Хустинкою торкаючись до сліз.
І вийшли в небо зорі-жаровички,
І тихо бабка посеред села
Малесенькі дитячі черевички
У спорожнілу хату занесла.
Лягла собі. І світло не світила.
Торкнулась черевичків перед сном —
І осінь їй тихенько опустила
Горіховий листок перед вікном.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Дитина, мати, бабуса. Родина, рід. Це ті одвічні поняття, без котрих і життя — не життя. У далекому селі живе бабуса. Повиростали діти, розлетілися світами. А вона одна, живе спогадами. І яка ж радість, коли приїжджає (якимось, мабуть, попутним транспортом) онука! Нашебече бабусі про свої студентські новини, про те, як зайняті на роботі тато й мама, поїсть бабусиних пиріжків, поп'є свіжого молочка від сусідської корови та й помахав ручкою: треба їхати, хоч на бензовозі, бо коли ще щось буде... Поспіхом забула черевички які перевзувалася. Бабусі — дорога згадка. Торкнулася старенька черевичків, що ще ніби зберігали тепло милих ніжок, і заснула щасливо. А над нею — "зорі-жаровички" й останній горіховий листок. Ця зворушлива поезія закликає: любіть своїх рідних, не забувайте стареньких!